

Arrest

nr. 319 612 van 9 januari 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DURAN RODRIGUEZ
Ten Wijngaarde 4/101
9150 KRUIBEKE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. DARESHOERI loco advocaat B. DURAN RODRIGUEZ.

Gezien de aanvullende nota van verweerder van 4 december 2024.

Gezien de aanvullende nota van verzoeker van 6 december 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoun te zijn. U bent soennitisch moslim. U bent afkomstig uit het dorp Bolan Wayla, gelegen in district Qarghayi, provincie Laghman. U woonde daar samen met uw ouders, grootvader, twee broers en één zus. U bent ongehuwd, maar verloofd sinds uw kindertijd. U ging niet naar school. U werkte vanaf uw kindertijd in de slagerij van uw vader en grootvader.

Sinds u klein was, verkochten uw vader en grootvader dagelijks vlees aan de overheid. Jullie hadden een jaarlijks hernieuwbaar contract met hen. Vanaf u het zich kan herinneren, werd uw vader, als gevolg van het contract met de overheid, wekelijks telefonisch bedreigd door de taliban. Tijdens deze telefoontjes vroeg de taliban uw vader om jullie samenwerking met de overheid te stoppen en in de plaats daarvan met hen samen te werken. Ze vroegen uw vader telkens om gif in het vlees van de overheid te mengen. Uw vader weigerde dit elke keer en veranderde een aantal keer van simkaart, maar bleef gebeld worden. Uw vader sprak hier een aantal keer met de overheid over en besliste om het contract verder te zetten. Op een bepaald moment ontvingen jullie, een jaar voor de machtsovername, binnen één maand drie dreigbrieven van de taliban. In de dreigbrieven werd uw vader opnieuw gevraagd om het vlees van de overheid te vergiften. Uw vader nam de dreigbrieven mee naar de overheid en kreeg de toestemming om een wapen te dragen. Ook na de dreigbrieven bleef de taliban telefonisch contact opnemen met uw vader. Na het ontvangen van de laatste dreigbrief werd uw grootvader ontvoerd door de taliban. De taliban belde uw vader en zei hem dat ze uw grootvader zouden vrijlaten als hij zou doen wat ze van hem vroegen. Uw vader weigerde dit en uw grootvader zat vijf maanden gevangen bij de taliban. Uw vader sprak hierover met de overheid, maar kreeg geen hulp. Daarna sprak hij met de dorpsouderen die ervoor zorgden dat uw grootvader werd vrijgelaten. Uw vader betaalde iedereen die geholpen had bij zijn vrijlating. Tijdens zijn gevangenschap bij de taliban was uw grootvader geblinddoekt en werd hij geslagen. Een aantal dagen na zijn vrijlating overleed hij. Na het overlijden van uw grootvader contacteerde de taliban uw vader opnieuw. Ze bedreigden uw vader en zeiden hem dat ze al één iemand van zijn familie gedood hadden en dat ze nog andere dingen zouden doen als hij de samenwerking met de overheid niet zou stopzetten. Ze vroegen hem ook opnieuw het vlees van de overheid te vergiften. Uw vader weigerde dit opnieuw. Een half jaar na het overlijden van uw grootvader, op het moment van de machtsovername in augustus 2021, werd er beslist dat u en uw vader het land zouden verlaten. Jullie bleven twee nachten in Kabul. Met behulp van een smokkelaar konden jullie, twee dagen na de machtsovername, het land verlaten.

Tijdens uw doorreis naar België verloor u, ongeveer vijftien dagen na uw vertrek, uw vader op de grens tussen Iran en Turkije. U wachtte twee maanden op hem in Turkije voor u uw reis verder zette. U hebt ondertussen niets meer van hem gehoord.

Na een reis van ongeveer vijf maanden, via onder andere Iran, Turkije, Bulgarije en Oostenrijk, kwam u omstreeks 12 januari 2022 aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 13 januari 2022.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: uw originele taskera, kopieën van de taskera's van uw vader en grootvader, foto's en video's van uw grootvader, twee dreigbrieven en twee originele contracten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke oden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedurele redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico heeft op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat uw algemene geloofwaardigheid is aangetast door uw verklaringen over uw leeftijd. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 13 januari 2022 stelde u immers te zijn geboren op 31 januari 2005 en minderjarig te zijn (Registreren Verzoek om Internationale Bescherming (VIB)). Aan deze verklaring kan echter geen geloof worden gehecht, want na medisch onderzoek werd uw geboortjaar aangepast naar 1 januari 1999. Uit de bijgevoegde beslissing van de Dienst Voogdij van 1 maart 2022 staat dat u de dag van het medisch onderzoek op 26 januari 2022 ouder was dan 18 jaar, waarbij 23 jaar een minimum leeftijd is. Dat u ten onrechte beweert minderjarig te zijn, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

U vreest gedood te worden door de taliban omdat de slagerij van uw familie een contract had met de overheid om hen vlees te verkopen (CGVS, p.13). Uw vader werd hierdoor al sinds uw kindertijd wekelijks telefonisch bedreigd door de taliban (CGVS, p.23). Ze vroegen hem de samenwerking stop te zetten en voor hen te werken. Ze vroegen uw vader daarnaast om het vlees van de overheid te vergiften (CGVS, p.24). Een jaar voor de machtsovername ontving uw vader in één maand tijd verschillende dreigbrieven (CGVS, p.26). Ook werd uw grootvader ontvoerd door de taliban en overleed hij kort na zijn vrijlating (CGVS, p.29). Er

dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen gekenmerkt worden door verscheidene onaannemelijkheden en merkwaardigheden, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan uw asielrelaas en uw vrees.

Vooreerst kunnen er bedenkingen worden gemaakt bij uw profiel als slager en het contract dat uw familie met de overheid had. Zo kon u enkel vage beschrijvingen geven over de slagerij van uw familie. U kon enkel zeggen dat de slagerij heel mooi en in een grote container was en dat er verschillende soorten vlees in hingen (CGVS, p.11-12). Telkens wanneer gevraagd werd om de winkel te beschrijven, vertelde u over de winkels en de omgeving in de buurt (CGVS, p.11-12). Daarnaast had u helemaal geen informatie over hoe het momenteel met de slagerij is (CGVS, p.9). U gaf aan dat jullie alles losgelaten hadden en geen informatie hadden over wat er gebeurd is met de slagerij (CGVS, p.9). Dit is opmerkelijk aangezien uit uw verklaringen algemeen duidelijk werd hoe belangrijk de slagerij voor u en uw familie was. Er zou hierdoor verwacht kunnen worden dat u meer interesse zou hebben in de huidige situatie van jullie slagerij. Over het contract dat uw familie al jaren met de overheid had, kon u verschillende elementen niet toelichten. De overheid zou jullie het contract aangeboden hebben omdat jullie een mooie winkel hadden en enkel kalfsvlees verkochten (CGVS, p.13). U kon niet zeggen sinds wanneer jullie het contract hadden, enkel dat jullie het hadden sinds dat u klein was (CGVS, p.13). U wist verder niet wie jullie contactpersoon binnen de overheid was, maar gaf wel aan dat het in het contract vermeld stond (CGVS, p.14). Ook voor wie of wat het vlees precies bestemd was, wist u niet (CGVS, p.15). In het contract staat nochtans vermeld dat het contract werd afgesloten met de politie van Laghman. Ondanks dat het contract met de overheid de reden van jullie problemen met de taliban was, kon u hier bijzonder weinig informatie over geven. Aangezien u verklaarde mee in de slagerij van uw vader gewerkt te hebben en het contract er bovendien al was sinds uw kindertijd, mag er verwacht worden dat u hier meer van op de hoogte zou zijn.

Ten tweede is de keuze van de taliban om uw vader de opdracht te laten uitvoeren en de manier waarop de taliban met de hele situatie omging niet aannemelijk. U verklaarde dat uw vader al sinds uw kindertijd door de taliban bedreigd werd omwille van het contract met de overheid (CGVS, p.23). Uw vader werd wekelijks opgebeld en bedreigd door de taliban. Tijdens deze telefoontjes werd uw vader gevraagd om de samenwerking met de overheid stop te zetten en in de plaats daarvan met hen samen te werken. Ze vroegen hem ook meerdere keren om het vlees van de overheid te vergiftigen (CGVS, p.24). Het is opmerkelijk dat de taliban uw vader vroeg om zijn samenwerking met de overheid stop te zetten, maar hem daarna juist wilde inschakelen omwille van zijn diensten voor de overheid. Het is verder hoogst merkwaardig dat de taliban jaren aan een stuk probeerde om uw vader de opdracht voor hen te laten uitvoeren. U maakte duidelijk dat uw vader de vraag van de taliban om samen te werken en het vlees te vergiftigen telkens opnieuw weigerde (CGVS, p.24). Toch bleef de taliban hem wekelijks contacteren en stelden ze hem telkens opnieuw de vraag om gif in het vlees van de overheid te mengen (CGVS, p.24). Het is niet aannemelijk dat de taliban deze vraag aan uw vader bleef stellen terwijl hij telkens weigerde. De taliban was verder duidelijk op de hoogte van het feit dat uw vader een contract had met de overheid (CGVS, p.24). Ze hadden uw vader, zowel telefonisch als via brieven, meermaals gevraagd om zijn samenwerking met de overheid stop te zetten (CGVS, p.23-24). Het lijkt het CGVS sterk dat de taliban het risico zou nemen om uw vader de opdracht te laten uitvoeren terwijl het zo duidelijk was dat zijn loyaliteit bij de overheid lag. Bovendien gaf u ook aan dat verschillende personen uit uw dorp pro-taliban waren (CGVS, p.20). Het is niet waarschijnlijk dat de taliban jaren aan een stuk uw vader, die loyaal was aan de overheid en de opdracht telkens weigerde, zouden vragen om de opdracht uit te voeren terwijl er verschillende personen in uw dorp pro-taliban waren. Daarnaast is het opmerkelijk dat, ondanks de jarenlange weigeringen van uw vader, de taliban pas in het laatste jaar voor uw vertrek voor het eerst actie ondernamen tegen zijn ongehoorzaamheid en uw grootvader ontvoerden (CGVS, p.29). Deze ontvoering vermeldde u overigens niet bij de DVZ (Vragenlijst CGVS). U geconfronteerd met deze vaststelling, bevestigt u dat u niets over de ontvoering hebt vermeld omdat het u niet werd gevraagd. Er mag echter wel van een verzoeker verwacht worden dat hij alle relevante feiten of kernelementen van zijn relaas ter sprake brengt bij de DVZ. Dat u dit niet spontaan deed en u evenmin een geronde verklaring kunt geven voor de omissie, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Hoe dan ook slaagt u er niet in een verklaring te geven voor het laattijdige optreden van de taliban tegen uw vader. Wanneer u werd gevraagd waarom de taliban zolang gewacht had voordat er enige actie werd ondernomen, antwoordde u dat u het ook niet wist (CGVS, p.32). Bovendien lieten de taliban uw grootvader ook gewoon terug vrij na een tussenkomst van ouderen (CGVS, p.31). Dit terwijl uw vader nog steeds weigerde om de opdracht van de taliban uit te voeren (CGVS, p.30). Daarnaast lijkt het bijzonder onwaarschijnlijk dat de taliban na uw grootvaders vrijlating alsnog zou eisen dat uw vader zijn samenwerking met de overheid zou stopzetten of de opdracht zou uitvoeren. Toen uw grootvader ontvoerd werd, had uw vader de taliban al laten weten dat hij zijn best zou doen om zijn macht te gebruiken om uw grootvader vrij te krijgen (CGVS, p.30). Uw vaders loyaliteit aan de overheid bleek al die jaren onverminderd. Bijkomend blijkt nergens uit uw verklaringen dat de taliban na uw grootvaders overlijden behalve bedreigingen nog verdere stappen zette tegen uw vader om hem tot het uitvoeren van de opdracht aan te zetten of om hem te straffen voor zijn ongehoorzaamheid (CGVS, p. 34-35). Ten slotte is de manier waarop de taliban uw vader vroegen om de opdracht uit te voeren niet aannemelijk. Uw vader werd wekelijks door de taliban gebeld, maar geen enkele keer zouden ze duidelijk

uitgelegd hebben hoe de opdracht moest worden uitgevoerd (CGVS, p.25). De taliban zou uw vader gezegd hebben dat hij het gif in het vlees moest mengen en tegen de overheid moest zeggen dat hij het niet gedaan had, maar wel de persoon die het vlees vervoerde (CGVS, p.24). Op de vraag hoe jullie aan het gif moesten geraken, antwoordde u dat uw vader het zelf moest kopen (CGVS, p.25). Het is onwaarschijnlijk dat de taliban uw vader de vrijheid zou gegeven hebben om het gif zelf te kopen. Zeker nadat hij de opdracht al meermaals geweigerd had (CGVS, p.25). Dit alles toont aan dat de houding van de taliban noch doortastend noch consistent is. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen en uw vrees.

Verder wordt uw vrees ondermijnd door de manier waarop uw vader met de bedreigingen omging. Ondanks de wekelijkse bedreigingen van de taliban waarin ze uw vader zeiden dat ze problemen voor hem zouden maken als hij niet zou doen wat ze van hem vroegen, weigerde hij elke keer om hun orders op te volgen (CGVS, p.24). Uw vader veranderde een aantal keer van simkaart om te vermijden dat de taliban hem zou blijven contacteren, maar dit hielp niet. Omdat jullie een slagerij hadden, werden jullie contactgegevens snel verspreid waardoor de taliban telkens jullie telefoonnummer in handen kreeg (CGVS, p.23). Op de vraag of uw vader geen schrik had om de samenwerking met de taliban te weigeren, antwoordde u dat jullie schrik hadden van de taliban en dachten dat ze jullie op een dag zouden neerschieten (CGVS, p.25). U haalde hierbij het voorbeeld aan van een persoon die op zijn motorfiets neergeschoten en vermoord werd door de taliban (CGVS, p.25). Wanneer u gevraagd werd waarom uw vader de samenwerking met de overheid dan niet stopzette, antwoordde u dat het jullie eigen overheid en mensen waren. U zei: "Als wij niet met de overheid zouden werken, wie gaat dan werken?" Deze verklaring is echter onvoldoende. Het is niet geloofwaardig dat uw vader, ondanks dat jullie bang waren om gedood te worden door de taliban, er toch voor koos om het contract met de overheid verder te zetten. Daarbovenop gaf u aan dat het om een jaarlijks contract ging en dat de overheid uw vader de mogelijkheid gaf om dit contract vrijblijvend te beëindigen (CGVS, p.26). Zelfs toen de taliban uw vader opbelde om hem te zeggen dat ze zijn vader, uw grootvader, ontvoerd hadden en hem vroegen om het vlees van de overheid te vergiften in ruil voor uw grootvader bleef uw vader het contract verderzetten en de opdracht weigeren (CGVS, p.30). U gaf aan dat uw vader bang was dat uw grootvader vermoord zou worden, maar toch besliste om vlees aan de overheid te blijven verkopen (CGVS, p.32). Uiteindelijk zou uw grootvader, een aantal dagen na zijn vrijlating, ook overlijden (CGVS, p.33). Uw vader zijn schrik werd dus werkelijkheid. Toch blijft hij, ook nadat uw grootvader overleden was, het contract met de overheid verderzetten (CGVS, p.33). Ook na de dood van uw grootvader werd uw vader nog opgebeld en bedreigd door de taliban (CGVS, p.34). Opnieuw zei uw vader tegen de taliban dat hij nooit iets verkeerd zou doen tegen de overheid (CGVS, p.34). Het is niet aannemelijk dat zelfs nadat uw grootvader ontvoerd werd door de taliban uw vader zo openlijk tegen de taliban durfde in te gaan en het contract met de overheid bleef verderzetten. Zelfs ondanks het feit dat hij vreesde voor zijn familie (CGVS, p.32). U gaf daarnaast ook aan dat jullie een goed leven en een goede zaak hadden (CGVS, p.33). Jullie verkochten ook vlees aan gewone burgers en verdienden hier voldoende mee (CGVS, p.13). Uw vader hoefde het contract dus ook niet verder te zetten vanwege financiële redenen. Ten slotte is het merkwaardig dat jullie pas zes maanden na de dood van uw grootvader beslisten om Afghanistan te verlaten. Op de vraag waarom u en uw vader niet eerder gevlucht zijn, antwoordde u dat jullie daar op dat moment een mooi leven en een goede zaak hadden (CGVS, p.33). Dit staat haaks op uw verklaringen over de ontvoering van uw grootvader, zijn dood en de wekelijkse bedreigingen die uw vader van de taliban ontving.

Ten slotte ondermijnt ook de manier waarop u met de bedreigingen omging uw vrees. U gaf aan dat jullie drie dreigbrieven van de taliban ontvingen (CGVS, p.26). Wanneer u werd gevraagd wanneer jullie de dreigbrieven ontvingen, antwoordde u dat u het niet weet omdat u niet naar school bent gegaan (CGVS, p.26). U zei ook dat uw vader u onderweg naar Iran vertelde over de dreigbrieven, maar u niet zei wanneer hij ze gekregen had (CGVS, p.27). U zou er ook niet naar gevraagd hebben (CGVS, p.28). Wanneer u werd gevraagd of u de brieven door iemand had laten voorlezen om te achterhalen wanneer uw vader ze ontvangen had, antwoordde u dat u het aan niemand gevraagd had (CGVS, p.28). U vroeg enkel aan uw maternale nonkel om de dreigbrieven naar u door te sturen (CGVS, p.28). Uw oom stuurde u de tweede en de derde dreigbrief op. In de dreigbrieven staat te lezen hoe de taliban u en uw vader waarschuwden dat jullie gezocht werden omdat jullie weigerden om de samenwerking met de overheid te stoppen en hun vlees te vergiften. Wanneer de taliban jullie zouden vinden, zouden ze jullie arresteren en vermoorden. Uw maternale oom zou u gezegd hebben dat er in de dreigbrieven stond dat uw vader bedreigd werd om iets in het vlees te mengen (CGVS, p.29). Maar verder kon u zelf niet zeggen wat er precies in de dreigbrieven stond (CGVS, p.29). Er kan verwacht worden dat wanneer u of uw familie bedreigd wordt u, op z'n minst, probeert om te weten te komen wat de bedreigingen precies inhouden en van wanneer ze dateren. Uw onwetendheid hierover duidt op een gebrek aan interesse. U gaf duidelijk aan dat u en uw vader tijdens jullie reis richting Iran praatten over jullie situatie (CGVS, p.26). Maar toch bleven verschillende van uw verklaringen, onder andere die in verband met de situatie na het overlijden van uw grootvader, vaag. Nochtans had u onderweg naar Iran duidelijk de mogelijkheid om ervoor te zorgen dat uw vader u van alles op de hoogte bracht (CGVS, p.26). Zo kon u niet zeggen of uw vader na het overlijden van uw grootvader geprobeerd had om het contract met de overheid stop te zetten (CGVS, p.35). U gaf aan dat u daar geen informatie over hebt (CGVS, p.35). Wanneer u werd gevraagd wanneer de taliban voor het laatst contact met

jullie opnam, antwoordde u dat u dat niet weet en dat uw vader u dit nooit verteld had (CGVS, p.35). U zou er ook niet naar gevraagd hebben (CGVS, p.35). Opnieuw kan er verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van deze informatie of op z'n minst geprobeerd zou hebben om hiervan op de hoogte te geraken. Er mag vanuit worden gegaan dat u zich meer geïnformeerd zou hebben in verband met uw eigen veiligheid en die van uw familie. Deze vaststellingen doen opnieuw afbreuk aan uw vrees.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen slaagde u er niet in uw problemen met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kunt u niet aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde, kunnen deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. De originele taskera van uzelf en de kopieën van de taskera's van uw vader, uw grootvader ondersteunen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, uw familie, uw plaats van herkomst en uw nationaliteit. Deze laatste elementen worden in deze beslissing niet in twijfel getrokken. Daarnaast kan het CGVS moeilijk uit de foto's en video's met betrekking tot uw overleden grootvader afleiden dat de overleden persoon op het beeldmateriaal daadwerkelijk uw grootvader is. Op de video's die u voorlegde is de begrafenis van een persoon te zien en hoe deze persoon door verschillende mensen wordt rondgedragen. Echter, wordt uit deze video's ook niet duidelijk over wie en wat het gaat. Op de foto's is de overleden persoon evenmin goed herkenbaar. U geeft hier opnieuw geen bewijs dat het hier daadwerkelijk om uw grootvader gaat noch in welke omstandigheden hij overleden zou zijn. Er kan daarnaast op geen enkele manier worden vastgesteld op welke plaats, welk tijdstip en in welke precieze omstandigheden de foto's en video's genomen werden. Bovendien moet worden benadrukt dat aan privé-foto's en een privé-video geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt getoond. De kopieën van de twee dreigbrieven die u voorlegde werden hierboven al inhoudelijk besproken. Daarnaast mag niet vergeten worden dat Afghaanse documenten in het algemeen weinig bewijswaarde hebben. Ze hebben hierdoor slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van het asielrelaas. Zo blijkt het bijzonder moeilijk om echte van valse Afghaanse documenten te onderscheiden. Daarnaast worden er vervalste talibanbrieven verkocht aan verzoekers om internationale bescherming en hun asielrelaas te ondersteunen. Ook de door u neergelegde documenten, zoals de dreigbrieven en de contracten, kunnen vervalst zijn of enkel en alleen opgesteld zijn met het oog op uw verzoek om internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te

beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende

noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4 §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op (https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige

Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bestreden beslissing

Verweerder besluit dat verzoekende partij niet erkend kan worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Eveneens besluit verweerder dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Basisbeginselen van het beroep in volle rechtsmacht

2.2.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

2.2.2. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.2.3. De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

2.2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3. Aanvullende stukken

Op 4 december 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en de weblinks ervan vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus, januari 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;

- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.
- EUAA COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.
- EUAA COI Query Afghanistan – major legislative, security-related and humanitarian developments, 2 februari 2024.
- EUAA Afghanistan – Country Focus, november 2024.

Daarbij is de commissaris-generaal niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet vermeldt niet de inwilliging van het beroep als sanctie voor de afwezigheid van de verwerende partij op de terechtzitting van de Raad. De Raad is op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting niet verplicht het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt de bepaling een omkering van de bewijslast in. Deze bepaling heeft wel tot gevolg dat de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dienen te worden beantwoord (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365; RvS 29 oktober 2014, nr. 10 890 (c); RvS 9 maart 2016, nr. 11 839 (c)).

Ter zitting van 6 december 2024 legt verzoeker nog een aanvullende nota met aanvullende stukken neer. Het betreft daarbij volgende stukken:

- Arbeidsovereenkomst verzoeker.
- Loonbrieven verzoeker.
- Bewijs gevolgde taallessen verzoeker.
- Foto's verzoeker en vriendin.
- Foto's verzoeker op school.

2.4. De aangevoerde middelen

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Elders in het verzoekschrift wordt ook artikel 5 van het EVRM aangevoerd.

Daarbij is verzoeker van mening dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou moeten vrezen voor zijn leven. Na een korte samenvatting van de doorslaggevende elementen van de bestreden beslissing geeft verzoeker aan dat hij enkel verwezen heeft naar de leeftijd zoals op zijn taskera vermeld staat, dat hij de slagerij waar hij beweerdelijk in werkte wel degelijk gedetailleerd kan beschrijven, dat deze slagerij na het vertrek van verzoeker en zijn vader leeggehaald zou zijn, dat hij geen mogelijkheid om de aangevoerde contracten na te gaan, dat de bedreigingen aan zijn adres en die van zijn familie toenamen, dat de beperkte tijd voor het interview bij DVZ geen verdere detaillering toeliet, dat de keuze om vlees te leveren aan de overheid geen vrije keuze maar een noodzaak was en dat de familie omwille van de bedreigingen besloot om te vluchten en dit met inbegrip van zijn moeder. Het zou dan ook niet ernstig zijn om te besluiten dat er geen sprake zou zijn van een daadwerkelijke dreiging.

Ter zitting bevestigt de raadsvrouw van verzoeker dat zijn leeftijdsbepaling niet betwist wordt. Hij zou enkel te goeder trouw zijn Taskara en de gegevens daarin aangereikt hebben. De beslissing tot bepaling van de leeftijd werd in ieder geval genomen op grond van artikel 7 van de Voogdijwet, zodat de Raad hier hoe dan ook geen rechtsmacht over heeft.

2.5. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, geeft vervolgens het volgende aan: *“Voor de*

toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon: [...] Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

Verweerder heeft vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een louter feitelijk betoog aan waarbij hij de verschillende passages van de bestreden beslissing betwist en hiervoor een uitleg tracht te geven.

Uit dit geheel aan elementen leidt verzoeker een vrees tot vervolging af.

Verweerder besluit dat het relaas van verzoeker als ongeloofwaardig beschouwd dient te worden.

In de bestreden beslissing wordt onder meer gewezen op de beperkte kennis over de inhoud en draagwijdte van zijn werk. Verzoeker blijft bijvoorbeeld in gebreke de aangevoerde slagerij gedetailleerd te beschrijven en kan geen duidelijke omschrijving geven van de verschillende taken alhoewel deze bezigheid zijn familie volgens zijn eigen verklaringen sedert generaties van een inkomen voorziet. Het latere betoog in het verzoekschrift doet hier geen afbreuk aan. Ondanks het feit dat de vader van verzoeker duidelijk aangegeven had dat hij loyaal wenste te zijn aan de overheid, zouden de Taliban toch aangedrongen hebben op een tussenkomst om vlees te vergiftigen dat later aan de overheid geleverd zou moeten worden. Dat een dergelijke situatie lange tijd aangesleept zou hebben, is inderdaad ongeloofwaardig. Ook met deze aanhoudende dreiging in het achterhoofd zou de vader van verzoeker verder gegaan zijn met deze leveringen en zelfs wanneer ook de grootvader het slachtoffer werd van de Taliban zou hij verder gegaan zijn met de leveringen. De familieband met de perso(n)en op de voorgelegde foto's wordt overigens ook niet aangetoond.

Voor wat de beweerde dreigbrieven betreft, dient er gewezen te worden op de inhoud van deze brieven en het feit dat verzoeker ondanks het feit dat hij naar eigen verklaring een goed leven leidde in Afghanistan niet eens trachtte te achterhalen wat de precieze inhoud is van deze brieven. Ondanks het feit dat deze dreiging zijn manier van zijn leven fundamenteel aantastte. Van een verzoeker om internationale bescherming mag inderdaad verwacht worden dat hij zich in redelijke mate interesseert voor dergelijke aspecten die fundamenteel betrekking hebben op zijn vluchtrelaas. Er mag dan ook verwacht worden dat hij zich redelijkerwijze verder inlicht over de inhoud van deze documenten. Een dergelijke passieve houding is niet verenigbaar met de voorgehouden problemen en de impact hiervan op het dagelijkse leven van verzoeker. Er kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat verzoeker de tijd had om eventueel ook derden in te schakelen om de precieze inhoud van de voorgelegde documenten te achterhalen. Verzoeker kan voor een deel ook enkel kopijen van documenten voorbrengen. Dit geheel doet ernstig afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging.

In dezelfde zin merkt de bestreden beslissing bijvoorbeeld ook nog op dat de familie van verzoeker slechts zeer beperkt getracht zou hebben om zich te beschermen tegen mogelijke agressie uitgaande van de Taliban en dit ondanks het feit dat deze dreiging reëel geweest zou zijn met de dood van de grootvader van verzoeker tot gevolg. Ook op dit vlak tast een dergelijk passieve houding de ernst en geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker aan.

De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar allerhande bedenkingen uit bij een aantal overwegingen in de bestreden beslissing, maar hiermee de determinerende motieven van deze beslissing niet onderuit haalt.

Ter zitting merkt de raadsvrouw nog op dat er meer recente informatie beschikbaar is over de situatie in Afghanistan en dat verweerder hiermee onvoldoende rekening gehouden heeft. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de Taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de

berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 (en bijgevolg ook 48/4) van de Vreemdelingenwet.

Aangaande verzoekers beweerd psychologische toestand verwijst de Raad naar de beschikbare landeninformatie en wijst de Raad er eveneens op dat er geen enkel stuk voorligt waaruit zou moeten blijken dat verzoeker lijdt onder een kwetsbaarheid omwille van mentale of psychische problemen. De Raad besluit dat er geen duidelijke medische diagnose wordt gesteld en dat uit de stukken niet kan worden afgeleid dat in hoofde van verzoeker risicoverhogende omstandigheden aanwezig zijn.

Algemeen wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift en de aanvullende nota op voor zijn leven te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan. Ter terechtzitting wordt hier aan toegevoegd dat verzoeker als analfabeet aangekomen is en intussen wel Nederlands leerde en intussen ook beroepsactief is in een vleesfabriek te Temse. Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, mei 2024 en aanvulling/actualisatie van november 2024). Ook de informatie in de aanvullende nota van verweerder van 4 december 2024 laat niet toe tot een ander standpunt te komen.

Het volgen van onderwijs in België, het werken in België en dergelijk is lovenswaardig, maar is niet van aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker vervolging dient te vrezen wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

Ter zitting echter verklaart verzoeker in België gebruik gemaakt te hebben van de mogelijkheden tot scholing waardoor hij duidelijk in contact gekomen is met een manier van leven die hij voordien niet kende. Hij lijkt te beschikken over een ruim netwerk van kennissen en dergelijke. Er wordt eveneens verwezen naar een relatie met een Belgische vrouw van Afrikaanse afkomst. Verzoekers relatie met een Belgische vrouw kan bij een mogelijke terugkeer als on-islamitisch worden gezien in Afghanistan en dus problematisch. De intensiteit van deze relatie is niet duidelijk maar er kan bezwaarlijk van hem worden verwacht dat hij zijn relatie met zijn Belgische vriendin zou (kunnen) verhullen of trachten verborgen te houden in geval van terugkeer naar Afghanistan. Hierbij komt dat in de EUAA "Country Guidance Afghanistan" van januari 2023 wordt gesteld dat voor personen die worden beticht van "zina" een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Er wordt gesteld dat "zina" verboden seksuele relaties betreft, overspel en voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en dat in dergelijke gevallen verschillende gevallen van moorden, steniging, arrestaties werden gerapporteerd van zowel mannen als vrouwen. Dergelijk gedrag kan ook tot represailles leiden vanwege familieleden. Dit was bijvoorbeeld het geval in Ghazni waar een jongen en meisje werden neergeschoten door een familielid omdat ze buitenhuwelijkse betrekkingen hadden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 95). Ten slotte wordt ook melding gemaakt van sterke sociale stigmatisering en schaamte omtrent (vermeende) seksuele activiteiten buiten een huwelijk, hetgeen wordt gezien als een moreel misdrijf en normoverschrijding (ibid., p. 35, 95-96).

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet bovendien rekening worden gehouden met de voormelde huidige context van de zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd en die toezien op de regulering van het dagelijkse leven en waarmee verzoeker niet vertrouwd is, aangezien hij voor de machtsovername Afghanistan heeft verlaten. Er wordt aangestipt dat de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin verzoeker is opgegroeid maar door de taliban, de huidige de-facto-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk werden verstrengd. De kans bestaat dat verzoeker, gelet op zijn profiel en individuele omstandigheden, zijn verworven opvattingen en traject tijdens zijn verblijf in België niet steeds zal kunnen verhullen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio in het land van herkomst de regels, wetten en gebruiken, zoals vormgegeven door de taliban, moet naleven. Dit kan de zichtbaarheid van verzoeker bij terugkeer verder verhogen bij doorreis of bij aankomst in zijn regio van herkomst.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. Gelet op het geheel van bovenstaande elementen en factoren eigen aan verzoeker, maakt hij aannemelijk dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de Taliban zal komen te staan en er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker daarbij wordt gepercipieerd – onder meer omwille van zijn traject en de aard van zijn activiteiten in België, waaronder zijn relatie met een Belgische vrouw – als een persoon die verwesterd is of de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Dit des te meer daar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat er voor hem reeds een huwelijkspartner voorzien werd binnen de familiale context.

Op basis van de elementen in het administratief en rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting, zonder bijkomend onderzoek of bijkomende verklaringen van verzoeker niet tot een besluitvorming komen inzake verzoekers vrees voor een mogelijke vervolging op basis van een toegeschreven zogenaamde verwestering. Verzoeker werd immers niet gehoord over deze specifieke elementen waaronder zijn relatie met een Belgische vrouw.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 5 april 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftientig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier,.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE